

Kömür Karasıdır Yüreğim

– GürhanGürses · 01 Nisan 2019

- Sevdin mi birini hiç?
- Sorulur mu be azizim, hem de nasıl sevdim bilsen!
- Çok mu?
- Çok bile az!
- Anladım. Peki, başkasını görünce seni unutan oldu mu hayatında?
- Olmadı.
- Benim oldu. Süslü sözlerle yanındayım diyecek ama asla arayıp sormayacak... Seni seviyorum diyecek ama uzak duracak... Sana önemlisin diyecek ama seni asla adam yerine koymayacak...
- Yaralısın sen de!
- Evet, tazedir hem yaralarım.
- Merhem olacak kimse yok mu?
- Olmadığı için yaralıyım.
- Anladım.

Nisan yağmurları gibiydi gözlerim, hiç durmadan akıyordu. Kirpiklerim hep ıslaktı. Ömrüm hep sağanaktı, kalbim hüzne yığınaaktı. Seviyorum deyip de ortalıkta dolaşanlar var oysa sevmek sevdiğinin etrafında dolaşmakla ilgilidir. Onunla muhabbet etmekle, gülüşmekle, eğlenmekle ilintilidir. Haccın tavafi nasıl Kâbe'nin etrafında dolanmakla oluyorsa sevdanın tavafi da sevdiğinin etrafında dolanmakla olur. Beni tavaf eden olmadı hiç! Tavaf ettiğim de benim onun etrafında dönüp durduğumu anlamadı ama dünyanın dönüş hızını iyi biliyordu.

- Dolusun sen de benim gibi. Yüreğin bir terkin son sıcaklığında... Gözlerin gidenin ardında bakakalmış. Ellerin havada... Sözlerin adrese teslim...
- Evet, bu benim işte. Elifi elifine... Çok sevmişim onu, meğer o beni hiç sevmemiş. Ona sarf ettiğim zamana üzülüyorum, onun uğruna döktüğüm gözyaşlarına, ona sarf ettiğim sözlere, onu arayan gözlerime... O kadar çok şey var ki hayıflandığım kendi kendime... Değecekse sevin birini... Değmeyecekse inanın vaktinize yazık... Çektiğiniz acılara değsin sevmeniz. Yanacaksanız değsin, inleyecekseniz değsin. Gözyaşlarınıza değsin, yalnızlığınıza değsin.

Kuşlar sanki ağıt yakıyordu bana. Sesleri birer mersiye gibi geliyordu bana. Canım zehir zıkkımdı. İçtiğim aşk şarabı değildi zehriydi. Soluduğum mis gibi bir aşk havası değildi tamamen ayrılık dumanıyla dolu bir havaydı. Bana destek olacak hiçbir el yoktu, hiçbir sırt yoktu sırtımı dayayacağım. Yapayalnız kalmaktan daha kötüsü yanında olduğunu söyleyen ama seni yalnız bırakanların olduğunu bilmektir. Şu an canım çıksa razıyım. Aklım gitse, kalbim sökülse...

- Sevmeseydim diyorsun yani.
- Evet!
- Ah be azizim, yanmışsın sen.
- Kömür karasıdır yüreğim inanmayan yarıp baksın göğsümü. Aşk yarasıdır beni mahveden.
- Ruhun nasıl da inliyor!
- Ruha değmişse anla nasıl da sevdiğimi onu. Ama o anlayamadı, belki de bu kadar sevilmedi hiç.
- Olabilir insanlar bazen çok sevildiğini anlayamayabilir. Akli başka birlerinde olabilir, başka şeyleri düşünebilir, sevildiği kadar sevemeyebilir.

O böyle deyince beni bir haller aldı. Sevmemişse, anlamamışsa, düşünmemişse... Yokluğunda dahi bana acı veriyor, hüznü katıyor. Olacak iş değil! Yok ama bana nasıl da eziyet veriyor. Bu ruhi ıstıraptan daha feci bir şey yok âlemde insana bela olan! Onu hiç düşünmemeyi, aklıma getirmemeyi, dilime dolamamayı ve bunu bir an evvel uygulamayı düşündüm. Yoksa ölecekmişim gibi hissediyordum. Bu bir nevi hesaplaşmaydı kendimle yaptığım. İçten içe bir yağmur gibi yağdığım, bir yanardağ gibi aktığım, bir şelale gibi döküldüğüm... Her yana hüznüm akıyordu, gözyaşım, yalnızlığım, ahım...